

Sonetul amiezii

Felix

Lumina a crescut, parcă dospită,
Palpabilă prin falduri de brocard,
Și din zenit, pe zarea fără gard
Apasă greu cu forma-i împlinită.

Amiaza de lumină fără fard
E ca o umplere nestăvilită;
O simt și-n jur și-n mine cum palpită,
Și sâmburii luminii-n mine ard.

Sunt plin de cald, de viu, de transparentă
Și parcă-n mine înfloresc livezi,
Dar nu-i deajuns, și vin cu reverență

La Tine, Doamne, să mă recreezi:
O, umple-mă de sfânta Ta prezență,
Ca de lumina albelor amiezi!

Simion Felix Marțian